

5777

2den Beh. af Lovf. om Pension for Korpst. S. C. Møller.

5778

hed Kammerassessor Petersen, skulde have Pension efter § 8 i Loven af 1858, og den Gang var der Spørgsmaal om det Selvsamme som her, nemlig om han skulde have Pension, eller man skulde omdanne den til en Understøttelse. Denne Mand var ansat under Soldvæsenet i Hertugdømmet Slesvig, og han var ikke ved Dom frakjendt sit Embede. Under denne Sag udtalte som bemærket Høiesterets nuværende Sussittarius sig meget udførlig. Man vil finde det i Rigsraadstidenden for 1859; han siger der for det Første, at han mener, „at § 1 i Pensionsloven ligefrem giver Regjeringen Ret til uden Pension at affædige en Embedsmand, skjøndt han ikke er dømt fra Embedet, og at en saadan Affædigelse ikke derfor kan berettigede denne Embedsmand til Pension efter Ordene i § 1“, og dernæst udviklede han i den udførlige Lovfortolkning, som han fremsatte her i Salen i Rigsraadet, endvidere, at denne Mening ikke stod i nogen Strid med Bestemmelsen i Lovens § 8 om, at den Embedsmand, som affædiges for Mislighed, skal have Pension ved Lov. Han beviser, at denne Paragraf er affattet saaledes, at den baade efter sine Ord og efter sit Sammenhæng med Lovens øvrige Bestemmelser berettiger Folke-repræsentationen, den Gang Rigsraadet, til at negte en saadan Embedsmand Pension. I Rigsraadstidenden for 1859 vil ethvert af Thingets ærede Medlemmer kunne finde det Resumé, som han giver af sine Underjøgelse; han siger der Side 1669: „men de nævnte Udtryk“ — det er i § 8 — „kunne dog meget vel og uden Tvang modtage en saadan Fortolkning, at der ved er tilkjendegivet, at Pensionsspørgsmaalets Afgjørelse i det Hele er forbeholdt den lovgivende Magt, ikke blot Spørgsmaalet om, hvor stor Pensionen skal være, men ogsaa, hvorvidt der overhovedet maatte være at tillægge den Paagjældende nogen Pension“, og jeg ser ikke rettere, end at saaledes her Ordene ogsaa forstås. Det er en meget klar Udtalelse om Indholdet af denne Lov. Naar der nu spør-

ges om, hvorvidt Dr. Møller kunde have nogen Føie eller nogen Opfordring til at gaa til Domstolene for at omstøde den Lov, som Udvalget her foreslaar gives, saa vil jeg som sagt her blot henvise ærede Medlemmer til de Udtalelser af Høiesterets Sussittarius, som jeg her har anført. Til disse Udtalelser sluttede sig ogsaa den Gang Danmarks nuværende Generalprokurør, og jeg tror derfor, at den For- mening, som den høitærede Minister ved Sagens første Behandling yttrede om, at Dr. Møller skulde have Udset til at faae en Dom om den Bevilling, som findes Sted her i Sa- len ved dette Lovforslag, ikke vil finde sin Stadfæstelse, dersom Dr. Møller virkelig skulde gjøre et saadant Forsøg gennem Domstolene. Naar nu nogle af Thingets ærede Medlemmer have foreslaaet at give Dr. Møller en Pen- sion af 50 Rd., saa skal jeg slet ikke tale om den Sum, der nævnes, og heller ikke under- søge, om det er passende eller upassende i dette Tilfælde at votere en Pension paa 50 Rd., men jeg maa baade paa Udvalgets og egne Vegne modsigge, at Dr. Møller har nogen Ret til Pension. Det har været drøftet ud- førlig i Udvalget, og alle dets Medlemmer have været af den Mening, at Dr. Møllers Forhold som Embedsmand maa betegnes som et saadant, ved hvilket han har forskjæftet sin Afgang til Pension, og efter Udvalgets Mening vilde Thinget derfor handle meget urigtig i at give ham en Pension, den være sig større eller mindre, den være sig saa lille, som den her er foreslaaet, eller af den stør- relse, som den høitærede Minister har fore- slaaet. Vi tro, at det vilde være en urigtig Maade at behandle en Mand paa, der har røgtet sit Kald som Embedsmand usforvar- ligt, og som har misbrugt sin Still- ing som Læge ved en militær Afdeling overfor Underordnede, der endog ere affkaarne fra Retten til at klage, naar vi vilde give en sa- dan Mand Pension. Der ligger noget ganske Andet i Ordet „Pension“, nemlig, at det er Embedsmandens Ret, og ved at give Dr.